

Βλέφαρά μου κλεισθήτε μικρὸν, φλογερά
 ἀγρυπνία τὰ χεῖλή μου καίει·
 δὲν ἔκτεινει ἕς ἐμὲ ὁ Μορφεὺς τὰ περὰ,
 καὶ τὸ ὄμμα μου κλαίει.

Τάλαν στέρνον, ὀγκοῦσαι ἐγκλειτον λυγμοὺς
 καὶ ἐτοίμους ἐκρήξεις πυρώδεις!...
 ὦ ἡφραστειον σίγα!... ποσῶς στεναγμοὺς
 μὴ ἐκφέρῃς λυγμῶδεις.

Κοιμηθῆτε βαθύ, ὦ καρδίαι ἀγνοί,
 καὶ ἂν ἔτι λυγμοὶ σᾶς ταράττουν...
 Φεῦ! ὀδύναί ὡς ἔχιδν' ἐντός μου στυγναί,
 τὸν Ἴον μοι προτάττουν.

1885

BIRGINIA Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ.

Μ' ΑΓΑΠΑΣ

Σὲ λειβάδι ἀνθισμένον
 Ἔνα λούλουδο εὐρήκα
 Ὅλο ὄροσο βραντισμένον,
 Δὲν τ' ἀφῆκα.

Τῶκοψα' μὰ ἦτον ἕνα!
 Ἄσπρο μὲ καρδίᾳ γαλάζια,
 Ὅλο χάρι, ὄλο νάζια,
 Σὺν καὶ ἴσένα

Μῦρο εἶχε τὴν πνοή σου,
 Δρόσο δυό σου δάκρυα θεῖα,
 Καὶ ἀγνότη τὴν ψυχὴ σου,
 Τὴν ἀγία.

Τῶκοψα καὶ τοῦ μαδοῦσα
 Φύλλο φύλλο του ἴσῃ γῆ.

Μ' ἀγαπᾶς, τὸ ἐρωτοῦσα
 Νὰ μοῦ εἰπῆ.

Ναί... ἐκεῖνο μ' ἀπαντοῦσε
 Ἐς κάθε διφύλλισμά μου,
 Ἄχ! Τὸν πόνο μου νοσοῦσε,
 Τὰ δεινά μου.

Τότε ἴσυναξα τὰ φύλλα
 Ἔνα ἕνα ἀπὸ τὸ χῶμα,
 Καὶ τὰ κίνω φυλαχτάρι
 Τῆς καρδίᾳς.

Τώρα ἴκεινῃ τὰ βρωτιά
 Καὶ ἴσὲ κάθε χτύπο ἀκόμα
 Φύλλο—φύλλο μ' ἀπαντάει:
 Μ' ἀγαπᾶς.

ΔΗΜ. ΜΠΕΝΗ ΨΑΛΤΗΣ